

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 3

“เสื้อกางเกงเก่า ๆ ของตาล่ะคะ เก็บไว้ที่ไหน”

สายชลถามเจ้าของห้อง ชายชราหนึ่งอยู่บนเก้าอี้โยกข้างหน้าต่าง มองเธอด้วยความรักและผูกพัน เธอกำลังรื้อค้นตู้เสื้อผ้าของเขา

“แกจะเอาไปทำอะไร”

เขากอดด้วยน้ำเสียงเบาแหบแห้ง เขาเป็นชายสูงอายุรูปร่าง ท้วมไม่แข็งแรง แต่ว่าประกายตาแม้ขุ่นมัวเพราะวัยกลับดูแจ่มใส ไบหน้าเหี่ยวย่นที่เจออยู่ด้วยความรักและเมตตานั้นก็เช่นกัน

“หนูจะเอาไปให้คนงานใหม่”

ชายชราพูดว่า “แกอย่าไปจู้จี้จ้านวุ่นวายกับคนพวกนั้นเลย ประเดี๋ยวจะมีเรื่องอีก อย่างไ้่มุ่งนั้นใจ แกกลับมายุ่งบ้านไม่นาน ก็มีเรื่องจวนไ้่มุ่งกับพวกต้องถูกไล่ออก”

หญิงสาวย่นจมูก

“ก็นายมุ่งเป็นคนไม่ดีนี่คะ หนูติดกับเขา เขากลับคิดเกินเลย กับหนู แล้วหนูก็ไม่ได้เป็นคนฟ้องพี่เชษฐด้วย คนอื่นเอาไปฟ้อง แล้วก็พี่เชษฐไปเล่นงานเขาเอง

“นั่นแหละ ไ้่พวกนี้มันป่าเถื่อนนะยายหนู มันแยกไม่ออก หรือว่าใครเป็นใคร ผู้หญิงคนไหนดีกับมัน มันก็คิดว่าให้ทำ”

“นายมุ่งแย่มากจริงๆ หนูไม่คิดเลยว่าเขาจะคิดเกินเลยขนาดนั้น” เธอเห็นว่าอย่างขุ่นเคืองเมื่อหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งจะผ่านไปไม่นาน

เธอเลื่อนมือไปตามดั่งเสื้อผ้า หยิบออกมาทีละชิ้น

“ตาขา เสื้อกางเกงพวกนี้เก่าเปื้อยแล้ว ขอหนูเถอะนะคะ”

เขาส่ายหน้าพลางถอนใจ “ตามใจแกเถอะ”

เธอนั่งเล่นนอนเล่น คุยกับตาอยู่ครู่หนึ่งจึงหยิบเสื้อผ้าที่หาได้ ออกมาจากห้อง พบพวกผู้หญิงกำลังเตรียมจะทำกับข้าว เธอตรงเข้าไปหาเด็กสาวคนหนึ่ง ยื่นเสื้อผ้าเหล่านั้นให้

“พร ช่วยเอาเสื้อผ้านี้ไปให้คนงานใหม่ที่ เขาชื่อยอด พักอยู่ห้องที่นายมุ่งเคยอยู่”

“ชื่อยอดหรือคะ” เด็กสาวถามด้วยสีหน้ากระตือรือร้น

“อ้อ แล้วก็ช่วยหาสบู่ ยาสีฟัน แปรงสีฟันกับผงซักฟอก ให้เขาด้วย เขามาแต่ตัวจริงๆ เลยละ ฉันทรับเขามาเอง”

“แหม ช่างเอาใจใส่สนอกสนใจกันจังเลยนะ..!”

เสียงพูดลอยๆ ประชดประชันของอัญชลิ ซึ่งเพิ่งจะเดินมาจากอีก ด้านหนึ่งทำให้สายชลหล่นมุ่มทันที พรมองเธอด้วยสีหน้าเจื่อนๆ ก่อนจะรีบปลีกตัวจากไป

อัญชลิหันมาถามว่า

“นี่สนุกอะไรขึ้นมามากหรือ สายชล จู้ ๆ ก็พาขอทานเข้ามาอยู่ในบ้าน หาเสื้อผ้าข้าวของให้ เอาใจใส่จนแปลกใจไปตามๆ กันแล้ว .. เธอไม่มีอะไรจะทำ หรือว่าฤทธิ์อหังทำให้สติบิดเบือนคลาดเคลื่อนไปอย่างนี้ เรื่องนายมุ่งเพิ่งจะผ่านไปไม่ทันไร หาเรื่องใหม่มาอีกแล้ว”

สายชลนิ่งอึ้ง แม้จะไม่พอใจ แต่เพราะความเกรงใจคนที่ เป็นเสมือน “พี่ชาย” ซึ่งดูแลเธอมาแต่เล็กแต่น้อย ทำให้ไม่อยากจะทำปาก

ต่อคำทำเรื่องด้วย เธอตัดปัญหาด้วยการผละจากไปเสียก่อนที่ความไม่พอใจจะสูงขึ้นไปกว่านั้น

“คนงานเก่า” ดูจะไม่ยอมรับ “คนงานใหม่” ง่ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหัวหน้าคนงานอย่างนายก้าน เมื่อสายชลกลับจากการวิ่งออกกำลังในเวลาเช้า เธอเห็น “คนงานใหม่” ในชุดเสื้อกางเกงสะอาดสะอาดแม้จะผิดขนาดไปบ้างของตา ยืนรื้อรอยที่มุมหนึ่งของโรงเรือนซึ่งใช้เป็นที่เก็บเครื่องมือทั้งที่เป็นเวลารับประทานอาหาร ก่อนที่เซษฐี่จะเรียกคนงานออกไปไร่

“ไยยอด” เธอทัก ไบหน้าชุ่มเหงื่อแดงจัด “ยืนทำอะไรอยู่ที่นี้” เขามองเธอตรงๆ ไบหน้าผมเผ้าสะอาดผิดจากวันก่อน แม้จะยังรกรกริมด้วยหวดเคราก็ตามที

“เขาบอกให้ผมมารอที่นี่”

“เขา...คือใคร” สายชลสงสัย

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย สายชลรู้สึกว่าจะดวงตาที่มีประกายคมกล้าที่มองเธอหนึ่งคู่หนึ่งทำให้เธออึดอัดจนวางท่าทางไม่ถูก

“เธอควรจะไปกินข้าว” เธอพูด “มากับฉันซิ”

ร่างสูงเดินตามเงียบๆ พอใกล้ถึงโรงอาหาร เธอก็ชี้ทางให้

“นั่นไง เข้าไปข้างในนั่น แม่ครัวชื่อจันทร์ เขาจะจัดการให้”

เขามองเธอก่อนจะเดินจากไป สายชลมองตาม เห็นหลังไหล่ตั้งตรง ท่าเดินมั่นคง ดูดีก็ว่าเมื่อวานมากมาย

แต่ว่าดวงตาคู่นั้น... เธอโล่งใจที่ละจากมาเสียได้

หญิงสาวนั่งพักอยู่ในบ้าน กำลังจะอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า พรก็วิ่งเข้ามา

“คุณชลคะ”

“อะไรหรือพร”

“ที่โรงอาหารคะ นายยอดคนงานใหม่กำลังถูกแก๊ง”

“ใครทำอะไรนายยอดหรือ”

“พี่ก้านคะ เขาราดเศษอาหารที่พวกคนงานกินเหลือๆ ลงไปในจานของนายยอดแล้วยังพูดนั้นพูดนี่ก่อกวน หนูกลัวว่าจะเกิดเรื่องก็เลยรีบวิ่งมาบอกคะ” เด็กสาวเล่า

สายชลกระแทกลมหายใจแรงอย่างหงุดหงิด เดินเร็วๆ กลับไปยังโรงอาหารของพวกคนงานอีกครั้ง ที่หน้าประตูด้านใน คนงานกำลังยืนออกันอยู่ ยอดนั่งหันหลังให้ ขณะที่นายก้านกำลังเดินไปเดินมา พูดอยู่ด้วยน้ำเสียงที่มีเจตนาที่ก่อกวน

“สภาพของนาย สมกับจะเป็นคนเลี้ยงหมู นายควรจะนอนในเล้าหมู กินเศษอาหารอย่างหมูถึงจะเหมาะ แต่ถึงอย่างไรไอ้ที่อยู่ในจานนี้มันก็ยังดีกว่าที่นายเคยกินมาไม่ใช่หรือวะ กินเสียซิ...”

“ก้าน..!”

เสียงเรียกเฉียบกระดังทำให้ “คนแก่ง” ชะงัก หันขวับมาอย่างตกอกตกใจ ยิ่งเห็นว่าเป็นใคร สีหน้าก็ยิ่งเผือดเจื่อนจนาง ความจริงสายชลไม่ใช่คนน่ากลัว เธอมีแต่ความอ่อนโยนและน้ำใจให้คนงานในไร่ มีแต่เพียงความดุดันของเซษฐี่ ที่เป็นทีหวาดหวั่นของบรรดาคนงาน ไม่นานมานี้พวกเขาได้เห็นตัวอย่างจากกลุ่มคนงานที่เพิ่งถูกไล่ออก เซษฐี่ทำท่าราวกับว่าจะขยี้คนงานเหล่านั้นด้วยมือเปล่าๆ

เหตุการณ์นั้นสืบเนื่องมาจากตัวสายชล

“กำลังทำอะไร ก้าน”

“เอ้อ... คุณสายชล....”

เธอเดินใกล้เข้าไป คนที่นั่งตัวตรงหันหลังให้กลับไม่ขยับเขยื้อน
“ทานอาหารเสร็จกันหรือยัง ถ้าเสร็จแล้วก็ออกไปรอข้างนอก”
เสียงถามออกแข็งขณะมองไปรอบๆ บรรดาคนงานนักมุงจึง
ค่อยๆ ทอยออกประตูไป เธอหันมาหาหนายก้าน ซึ่งหลบตารีบเดิน
ตามคนอื่นๆ ออกไปบ้าง

คนที่นั่งขยับจะลุกขึ้น

“ยอดอิมแล้วหรือ” เสียงถามอ่อนลง

คนร่างใหญ่หันมา เขามักจะมองเธอตรงๆ ด้วยดวงตาที่ดูมี
ประกายกล้าอยู่ในตัวของมันเองโดยไม่ตอบความใด ๆ

หญิงสาวมองจานอาหารที่วางอยู่ เศษอาหารกองพะเนินดู
ไม่ได้

“อาหารจานนี้กินไม่ได้แล้วละ นายก้านนี้เหลือเกินจริงๆ”
เธอหันไปหาแม่ครัวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ “มีอะไรเหลือบ้างไหมจันทร์”

“ไม่มีแล้วค่ะ หหมดทุกอย่าง นายยอดเขาเข้ามาซ้ำด้วย”

สายชลหันกลับมามอง เพิ่งนี่ก็ออกว่าทำไมเขาจึงไม่ได้เข้ามา
ที่นี่แต่แรกทั้งที่เป็นเวลาอาหาร

“นายก้านไซ้ใหม่ทีบอกให้เธอไปยืนรออยู่ตรงนั้นเมื่อเช้า”

ไม่มีคำตอบอีกตามเคย สายชลเริ่มจะเคยชินแล้วกับดวงตา
ประกายประหลาดที่ได้แต่จับจ้องมองดูเธอเหมือนเธอเป็นสิ่งเดียวใน
โลกที่เขาจะมอง

“พร...” เธอหันมาหาเด็กสาวที่ตามมายืนดูอยู่ใกล้ๆ “ไปแบ่ง
อาหารมาจากข้างบน เร็วๆ ด้วยนะ”

“ค่ะ” พรรับคำแล้ววิ่งจากไป

สายชลหันกลับมา ไบหน้าในเงาหลอดเคราดูจะไม่ยินดียินร้าย
ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแต่อย่างไร เขามีความรู้สึกนึกคิดหรือเปล่านั้น
กำลังคิดอย่างไร เธออยากจะเดาได้นัก

“เธอจะต้องอดทนนะยอด คนพวกนี้มักจะเป็นอย่างนี้ คึก
คะนองเกรไม่เป็นเรื่อง”

อีกฝ่ายช่างไม่รู้จักพูดหรือคิดจะทำอะไรอื่นนอกจากนั่งให้เธอ
มอง ผมค่อนข้างยาว ไรหนวดเครารกๆ ทำให้เธอรู้สึกรำคาญแทน

พรกลับมาอย่างรวดเร็วพร้อมกับจานอาหาร ข้าวสวยร้อนกรุ่น
กับข้าวเพี้ยบพูน วางมันลงตรงหน้าฝ่ายชาย

“กินก่อนแล้วค่อยออกไปทำงาน” สายชลพูด “แล้วก็ขอร้อง
นะ ไม่ว่าใครจะว่าจะทำอะไร ยอดเฉยๆ ไว้อย่าใจร้อน ฉันไม่ได้
คุมคนที่นี่ ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นฉันแก้ตัวแทนเธอไม่ได้”

ดวงตาคู่ นั้นมองมา สายชลรู้สึกถึงประกายอ่อนโยนที่แฝงอยู่
เธอลุกขึ้น ลังเลก่อนจะพูด

“อีกอย่างหนึ่งนะยอด หนวดเคราของเธอ...อย่าเก็บไว้เลยนะ
ฉันจะให้พรมามัดโกน แล้วก็จัดการให้เรียบร้อยเถอะ เธอจะดูดีขึ้น”

เธอหันเดินจากไป

อีกฝ่ายหันมองตาม ประกายดาววามที่บางครั้งดูเหมือนจะลุก
โชติช่วงขึ้นอย่างน่าหวาดหวั่นกลับฉายแววอ่อนโยน.....